

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

§. 51. Primum Concilium Arausicanum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

Sæculum V.
A. C. 441.

§. LI.

Primum Concilium Arausicanum.

to. 3. Conc.
p. 1446.

Sub idem tempus Episcopi Galliarum
Ecclesia Justiniana, in territorio Arau-
rausicano, sexto Idus Nov. Cyro Con-
sulatum gerente, id est, octava Nov. anno
441. Concilium egerunt. Huic S. Hil-
larius præfuit, Episcopus Arelatensis; ce-
terorum præterea sexdecim Episcoporum
nomina subscripta leguntur. Inter hos
Episcopos notissimi sunt; Constantinus
Vapincensis, Auspicius Vasionensis, Ma-
ximus Rejensis, & S. Eucherius Lugdu-
nensis, qui edixit, se Episcoporum Pro-
vinciæ suæ consensum expectaturum.
S. Eucherius Monachus fuerat in Insula
Lerineni, S. Honorati, & Cassiani ami-
cus, ad quos unam collationum suarum
direxit. S. Eucherius uxorem habuerat,
ejusque duo filii Veranus, & Salonius,
ambo Episcopi fuere. Pia quædam ha-
bemus opuscula, quæ ipsius partus sunt.
In hoc Concilio Arausicano triginta Ca-
nones conditi. Primo statuitur; Hære-
ticos, qui, urgente mortis periculo, con-
verti cupient, a Presbyteris unctionem
Chrysmatis, & Benedictionem, absente
Episcopo, accipere posse; quod non nul-
li de Confirmatione accipiunt. Canone
secundo, & inter Cæteros celeberrimo,
hæc statuuntur his verbis: *Nullus Mi-
nistro*

Præf. coll.
XI.

Genn. Illust.
c. 622. *Marc.*
Chr. an. 456.

Sirmond.
not. post.

nistrorum, qui baptizare possunt, quocun- que exeat sine Chrysmate, quia statutum est inter nos, ut una tantum vice hæc unctio fiat. Si quis in Baptismo ob casum necessitatis unctionem Chrysmatis non accepit, hac de re Episcopus eum confir- maturus admoneatur. Unica est enim unctio Chrysmatis, quod non ita quidem accipiendum, ac si unctio iterata noceret, sed ne credatur necessaria. Alia exem- plaria, mutata particula negativa, di- cunt: Ut credatur necessaria. Difficile est horum verborum sensum percipere, & difficilius credere, non nunquam col- latam fuisse Confirmationem sine un- ctione, quod Canon cum particula ne- gativa indicare videtur; id nulla alia Auctoritate probari potest, totius Eccle- siæ usus adversatur, & communis est Theologorum Doctrina, unctionem ad Confirmationis substantiam pertinere. (*)

Z 5 Ulte-

(*) Ex hoc Canone fortissimum formatur ar- gumentum, materiam Confirmationis solam esse manuum impositionem. Usus totius Ecclesiæ, quem adducit Fleurius, si tunc temporis fuit ob- servatus, non probaret, unctionem pertinere ad substantiam Confirmationis, alias ex hoc usu pro- baretur, unctionem Chrysmatis etiam ad sub- stantiam Baptismi pertinere. Cæterum magna hic est Fleurii in Theologos Observantia, atque

ob

Sæculum V.
A. C. 441.

Sæculum V.

A.C. 441.

c. 18.

c. 19.

c. 20.

c. 15.

c. 16.

c. 13.

c. 12.

Ulterius Concilium Arausicanum statut: imposterum Catechumenis Evangelium prælegetur. Nunquam Baptisterium intrare permittantur. Separatur, quantum fieri potest a Benedictione, quæ Fidelibus conferri solet, etiam in precibus domesticis; sed separatim accedant, ut eis benedicatur. Catechumeni obsessi, seu Energumeni pro calidæ necessitatis baptizentur, aut quandoque visum fuerit. Energumenis baptizatis, qui faciunt, quantum in ipsis est, ut liberentur, Communio detur, quæ roborentur, aut etiam per virtutem Sacramenti liberentur. Qui aliquando a Dæmone publice vexati sunt, inter Clericos non suscipiantur, aut si suscipiantur, nullam functionem exercent. Mentis captis omnia, quæ pietas postulat, conferantur. Qui subito loquendi facultate privatur, Baptismum, aut pœnitentiam potest recipere, si signis indicet, se id velle, vel si testes adsint, id voluisse. (*)

ob hoc solum ab Anonymo II. & P. Balduino honestius haberi meritus fuisset. Ego vero in hoc non consentio Fleurio, Communem esse Theologorum Doctrinam. Videatur Tournellus de Sacramento Confirmationis.

(*) Coniicitur, hic per pœnitentiam, aut salutem cum pœnitentia collatam fuisse absolutionem Sacramentalem.

Qui moriuntur pœnitentiæ tempore Sæculum V.
 necdum expleto Communionem acci- A. C. 441.
 piant absque manuum impositione, quæ c. 3.
 in Reconciliationem datur; idque mo-
 rientium consolationi sufficiat, juxta De-
 creta Patrum, qui hanc Communionem
 Viaticum appellarunt; si supervixerint,
 in ordine pœnitentium remanebunt, ut
 postquam pœnitentiam compleverint,
 manuum impositionem, & Communionem
 legitimam accipiant. Canon iste Sup. XI. n.
 explicari debet per Canonem decimum 21. v. Sirm.
 tertium Nicænum, quo morientibus not. c. 4.
 Communio, etiam Evcharistiæ, concedi-
 tur, cum onere pœnitentiam complendi,
 si convalescant. Clericis pœnitentiam
 petentibus denegari non debet. Id de
 pœnitentia secreta, sicut in Epistola S.
 Leonis ad Rusticum, accipi potest.

Episcopus communicans cum homi- n. 2. c. II.
 ne, quem alius Episcopus excommunica-
 vit, nocens est; & in futuro Concilio ju-
 stitia Excommunicationis examinanda.
 Si quis Episcopus in alterius Diœcesi Ec- c. I.
 clesiam ædificare velit, licentiam ab eo
 obtineat, Consecrationem ei relinquat,
 Clericos, quos voluerit, ut ibi ministrent,
 eidem ordinandos præsentet, & totum
 novæ Ecclesiæ Regimen committat. Si
 quis Sæcularis Ecclesiam, a se extructam,
 ab alieno Episcopo consecrari curavit,
 hic Episcopus, & omnes alii, qui huic
 Con-

Sæculum V. Consecrationi interfuerint, a Conventu
 A. C. 441. excludantur. Hic juris Patronatus

e. 30. tia deprehenduntur in eo, quod Episcopus Fundator Clericos, quos suæ Ecclesie Ministros petit, Episcopo Diœcesano presentari possit. Si quis Episcopus per firmitatem usum loquendi amittat, invocabit alium Episcopum, qui functiones Episcopales peragat, nec eas a Presbyteris exerceri jubebit.

e. 8.

Si quis Episcopus vult ordinare Clericum, qui alibi habitat, prius voluntatem habeat eum obligandi, ut apud se permaneat; at vero consulendus est Episcopus ad cujus Ecclesiam antea pertinebat, qui forte hunc Clericum non sine causa ad altiorem ordinem non promovit. Nulli

e. 26.

e. 21.

Diaconissæ ordinentur. Si duo Episcopi tertium invitum ordinaverint, recens ordinato alterutrius Ecclesia dabitur; & in locum alterius alius ordinabitur, si vero in Ordinationem suam consenserit, omnes tres condemnabuntur. Non ordinabitur ultra Diaconus, nisi promittat se continentiam servaturum sub pœna

e. 22.

e. 23.

e. 24.

depositionis. Si prius ordinatus fuerit, ad gradum altiorem secundum Decretum

Conc. Taur.

e. 8. to. 2.

Conc. p. 1157

e. 27.

Concilio Taurinensis non promovebitur Bigami Subdiaconatum, & Ordines inferiores poterunt recipere. Viduæ coram Episcopo profitebuntur, & habitum ab ipso accipient. Pœnitentiam subire jubeantur

bebuntur utriusque sexus homines, si continentiae votum fregerint. Qui ad Ecclesiam confugerint, persecutoribus non tradantur, sed ob loci Reverentiam tueri eos oportet. Si quis servos illius Ecclesiae, ad quam sui confugerunt, ipsorum loco rapiat, severissime ab omnibus Ecclesiis condemnabitur. Si quis homines in servitutem redigere voluerit, qui in Ecclesia manumissi sunt, aut a quoquam testamento Ecclesiae commendati, Censura Ecclesiastica reprimetur. Post Canones legitur statutum, ne unquam Synodus solvatur, nisi secuturo Conventui dies constituatur; atque hac vice Concilium futurum, anno sequenti 442. Lucianae agendum, in eadem Arausicana Diocesi indicatur.

Sæculum V.
A. C. 442.

c. 28.

c. 5.

c. 6.

c. 7.

c. 29.

§. LII.

Concilium Vasionense.

Hoc anno 442. Dioscoro Consule, Idibus, id est, decima tertia Nov. Vasionense sub Episcopo Auspicio celebratum est Concilium. In eo novem, decemve Canones conditi, quorum hæc est summa; Si Episcopi Galli ab una Provincia in aliam proficiscantur, non eis necesse, ut habeant testes litteras, dummodo excommunicati non sint, quia ob viciniam satis noti sunt; nempe litteræ formatae solis exteris dabantur. Presbyteri singulis

tom. 3. Conc.
p. 1456. can. 1

v. Sirm.

c. 3.